

Sygn. akt II CNP 6/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

Prezes SN Tadeusz Ereciński

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 maja 2013 r.,
skargi E. K. – L.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym
Sądu Rejonowego w K. z dnia 11 maja 2011 r.,
wydanego w sprawie
z powództwa "J." Spółki Akcyjnej w P.
przeciwko E. K. – L.
o zapłatę,

**odrzuca skargę oraz zasądza od skarżącej na rzecz strony
powodowej kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł z tytułu kosztów
postępowania skargowego.**

Uzasadnienie

niezgodności z prawem nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy w K. dnia 11 maja 2011 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, takim orzeczeniem nie jest prawomocny nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Trafnie podniesiono w odpowiedzi na skargę, że pozwana nie skorzystała z możliwości zaskarżenia nakazu wydanego dnia 11 maja 2011 r. W przypadku wadliwego doręczenia nakazu i pouczenia o możliwości wniesienia sprzeciwu strona powinna wystąpić z wnioskiem o przywrócenie terminu do wniesienia środka zaskarżenia oraz wnieść ten środek zaskarżenia.

Nie można aprobować poglądu, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia miałaby przysługiwać od wszelkich prawomocnych orzeczeń, a zwłaszcza wydanych przez sąd pierwszej instancji, które uprawomocniły się w następstwie nieskutecznego wniesienia przez stronę zwyczajnego środka zaskarżenia, np. w wyniku uchybienia terminowi do jego wniesienia czy obowiązkowi należytego opłacenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 października 2008 r., V CNP 79/08, nie publ.). Jest to środek o charakterze szczególnym i winien on być stosowany tylko w sytuacjach wyjątkowych.

Strona powodowa trafnie podniosła również w odpowiedzi na skargę, że oczywiste i rażące uchybienia popełnione muszą być przez sąd drugiej, a nie pierwszej instancji (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2008 r., IV CNP 45/08, nie publ.).

Konkludując, stwierdzić należy, że w niniejszej sprawie od prawomocnego nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym, które uprawomocniło się w pierwszej instancji, nie przysługuje skarga o stwierdzenie

niezgodności z prawem, a wniesiona przez pozwaną skarga podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu. O kosztach postępowania orzeczono stosownie do art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 424¹² k.p.c.